

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αὐγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΗΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρδάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Νοεμβρίου 1928

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 50

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἄ, ἔτσι;

— Μάλιστα. Αὐτὸ νόμιζε κι' ὁ ἴδιος ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον, κι' ἐκλαιγε τὸ κορίτσι του, ὡς τὴ στιγμή πού ἡ τύχη τᾶφενε νὰ μὲ ἀναγνωρίσει.

— Νὰ σὰς ἀναγνωρίσει... ἔκαμε σκεπτικὸς ὁ λόρδος Στάρλυ.

Αὐτὸ τοῦ φαινόταν περίεργο. Εἶχε διατάξει νὰ οδηγήσουν τὸ λόρδο στὸν Πύργο μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία καὶ νὰ τὸν ἀπομονώσουν αὐστηρά.

— Μὰ ποῦ εἶδατε σεῖς τὸ λόρδο Ἐρλιγκτον; ρώτησε.

— Στὸν Πύργο, ὅπου εἶναι φυλακισμένος, ἀποκρίθηκε ἡ Νταίτση μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια. Ὅταν ἔγινε ἡ πυρκαγιά, μὲ πῆρε κάποιος καὶ μ' ἄφισε στὴν ὄχθη τοῦ Τάμεση. Ἐνὰς φύλακας τοῦ Πύργου μὲ βρήκε καὶ μὲ περιμάζεψε. Ἐκεῖ ἔζησα δέκα χρόνια κι' ἐκεῖ γνώρισα καὶ τὸ λόρδο Ἐρλιγκτον, ὅταν τὸν ἔκλεισαν μέσα.

Ὁ Στάρλυ ἀκούγε μὲ φανερὴ ταραχή. Γιά δευτέρη φορά, μιὰ παράξενη τύχη τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδιά του καὶ προστάτευε αὐτὸ τὸ κορίτσι. Αὐτὸς ἔστειλε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Πύργου μὲ τὴν ιδέα ὅτι ξεφορτωνόταν γιὰ πάντα τὸ μόνο ἄνθρωπο, ποῦ μπορούσε νὰ τοῦ ζητήσῃ λόγο γιὰ τὶς πράξεις του. Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκριβῶς ἐκεῖνος ἔδρισκε τὴν κόρη του, ποῦ τὴ νόμιζε χαμένη!

Ὁ Στάρλυ συγκράτησε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ καὶ φάνηκε ψυχραῖμος.

— Μιὰ χαρὰ, βλέπω, τοὺς φρουροὺν τοὺς καταδίκους! εἶπε ἀπότομα. Βλέπονται μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς σὰ στὸ σπίτι τους! Ὁραῖα! Ὅχι στείλω τὰ συγχαρητήριά μου στὸ φρούραρχο τοῦ Πύργου.

— Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἦταν πολὺ

ἄρρωστος τὶς πρώτες μέρες καὶ τὸν φρόντιζε ἡ θετὴ μητέρα του κι' ἐγὼ. Τότε τοῦκανε ἐντύπωση τὸ πρόσωπό μου, γιατί τοῦ θύμιζε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του... Μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ μενταλλίον, καὶ τότε ξαφνικὰ τὰ θυμήθηκα ὅλα.

Κι' ἐβγαλε τὸ μενταλλίον ἀπὸ τὸ λαιμό της, τ' ἀνοίξε κι' ἔδειξε στὸ λόρδο Στάρλυ τὰ πορτραῖτα τῆς Διάνας καὶ τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον.

Ἄν ἡ Νταίτση ἦταν λιγώτερο ἀπειρη καὶ λιγώτερο ταραγμένη, θάβλεπε τὴ βα-

δυνατὸ νὰ μὴν πιστέψουν τὰ λόγια της.

— Φαντάζομαι ὅτι θέλετε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε μιὰ τυχαία ὁμοιότητά σας καὶ παίξετε τὸ ρόλο τοῦ παιδιοῦ, ποῦ τὸ ξαναβρήκαν. Ἴσως σὰς βάζουν ἄλλοι νὰ τὸ κάνετε αὐτό. Δὲ γνωρίζω τοὺς σκοποὺς των, ἀλλὰ πάντως δὲν πιστεύω σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία.

— Μὰ ἀφοῦ μ' ἐγνώρισε ὁ ἴδιος ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον! Δὲ σὰς ἀρκεῖ ἡ μαρτυρία του;

— Κι' αὐτὸς ἀκόμη μπορεῖ νὰ γελάσθηκε, γιατί ἦταν μακριὰ ὅταν ἔγινε τὸ δράμα τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ καὶ δὲν ξέρεי τὶς λεπτομέρειες. Ἐγὼ ὅμως, ποῦ διεύθυνα ὁ ἴδιος τὶς ἐρευνες, δὲ μπορῶ νὰ γελασθῶ.

Ἡ Νταίτση δὲν ἤξερε πιά τί νὰ πεῖ.

— Μυλόρδε! Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή. Ρωτήστε τοὺς ἀνθρώπους ποῦ μὲ βρήκαν, ρωτήστε τὸ λόρδο Ἐρλιγκτον καὶ θὰ ἰδεῖτε!

Ὁ λόρδος Στάρλυ σηκώθηκε, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἡ ἀκρόαση εἶχε τελειώσει.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ρωτήσω τὸ λόρδο Ἐρλιγκτον! Εἶναι καταδικασμένος, γιατί βοήθησε τὸν Ἐκπτώτο νὰ φύγει κι' ἡ ποινὴ του θὰ ἐκτελεσθεῖ σὲ τρεῖς μέρες. Ἄν εἴστε ἀληθινὰ κόρη του, κάνετε τὴν

προσευχὴ σας γι' αὐτόν, γιατί ἀπὸ τὴ γῆ δὲν ἔχει νὰ περιμένει καμμιά βοήθεια.

Τὰ λόγια αὐτὰ μπήκαν σὰ μαχαίρια στὴν καρδιά τοῦ κοριτσιοῦ. Ἐπίασε τὸ μέτωπό της, τῆς φαινόταν ὅτι ἔχανε τὸ νοῦ της.

Ἐβλεπε τώρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ὅτι τὰ ἤξερε ὅλα κι' ὅτι τὰ λόγια της δὲν τὸν εἶχαν συγκινήσει.

Ἐπείσε σὰ γόνατα κι' ἕνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ στόμα της.

— Μυλόρδε! φώναξε, λυπηθῆτε! Σῶστε τον! Μόνο τὴ ζωὴ του σὰς ζητῶ!

«Γονάτισε πλάϊ στὸ κορίτσι...» (Σελ. 406, στ. α'.)

θεῖα συγκίνηση ποῦ φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ λόρδου Στάρλυ καθὼς ἀντίκρυσε τὶς εἰκόνες τῶν θυμάτων του.

Μὰ βρήκε πάλι τὴν ψυχραιμία του καὶ δὲ φάνηκε νικημένος.

— Ὁραῖα εἶναι ἡ ἱστορία σας καὶ τὴ διηγείστε μιὰ χαρὰ, μίς! εἶπε ψυχρά. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἀπόδειξη. Γιὰ τὴ Νταίτση ἔγιναν μεγάλες καὶ προσεχτικὲς ἐρευνες κι' ὅλα μαρτυροῦν ὅτι ἐχάθηκε.

— Ὅστε τί φαντάζεστε, μυλόρδε; ρώτησε ἡ καίμενη ἡ Νταίτση, ποῦ δὲν τῆς εἶχε περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ, ὅτι ἦταν

